

freds med saaledes paany at have sin Livsbane liggende afstukket foran sig. Den Overvindelse, det havde kostet ham at træffe sin Afgørelse i dette Samvittighedsanliggende, var ikke netop saa stor, som han gerne vilde tro. Dertil kom saa Tryghedsfølelsen ved at være hjemme og igen at høre Modersmaalet rundt omkring sig. Som han sad der med Jakobes Haand i sin og saae ud over det kendte Land med den lige udsprungne Skov og Sundet med de mange Sejlere, gik der ham formelig en øjeblikkelig lille Bedsteborgerfølelse gennem Sindet. Synet af et Flag, der vajede over en af Villahaverne, gjorde ham endog let rørt.

„Herregud — gamle Dannebrog!“ udbrød han. Men nu gav Jakobe sig til at tale om Dyhrings.

„De kom hjem igaar,“ sagde hun. „De har jo fartet frygteligt om. — Ja, det er sandt, du traf dem jo i Rom. Hvad Indtryk fik du egentlig af deres Forhold?“

„Indtryk? . . . Jeg veed saamænd ikke.“

„Jeg tror, de allerede er færdige med hinanden. Nanny har i hvert Fald aldeles det samme flagrende Væsen, hun altid har haft. Hun kommer vist forresten ud til Middag. Hun talte om, at hun glædede sig til at opfriske sine italienske Oplevelser med dig.“

Per, der havde siddet med bortvendt Ansigt, søgte at smile men svarede ingenting. Og behændigt fik han Talen ført over paa andre Ting.

Nanny indfandt sig ganske rigtigt til Middagen, det vil sige, hun kom næsten en halv Time efter, at man havde sat sig tilbords, og tog bort igen før Kaffen, fordi hun skulde til Aftenselskab. Hun syntes at være i ypperligt Humør og saae